Súd:	Okresný súd Bratislava II
Spisová značka:	52C/164/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1214215362
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Alena Roštárová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA2:2015:1214215362.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave pred samosudkyňou JUDr. Alenou Roštárovou v právnej veci navrhovateľa: F.. D. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, A., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Krutekom, Hlavná 11, Trnava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 500,- eur spolu s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 29. 05. 2014 do zaplatenia, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- eur, náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 402,74 eur a náhradu iných trov konania vo výške 20,- eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd návrh z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 17. 06. 2014 domáhal od odporcu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Žiadal uhradiť škodu vo výške 500,- eur spolu s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 05. 05. 2011 do zaplatenia, nemajetkovú ujmu vo výške 60.000,- eur, náhradu na zárobku vo výške 20.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 21. 02. 2011 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekcie služby, Odboru inšpekčnej služby, 2. inšpekčného oddelenia ČVS: Q.-XXX/IS-X-V.-XXXX zo dňa 23. 12. 2010 bolo voči nemu vznesené obvinenie pre podozrenie z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Uznesením Generálneho prokurátora SR č. X. X/XX-XXX zo dňa 05. 05. 2011 bolo uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku voči navrhovateľovi zrušené. Na obhajobu vo veci vynaložil navrhovateľ peňažnú čiastku vo výške 5.200,- eur. Na podklade nezákonného rozhodnutia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia bol navrhovateľ dňa 16. 02. 2011 prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Počas výkonu funkcie príslušníka PZ dosahoval navrhovateľ priemernú mesačnú mzdu vo výške 1.752,- eur. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ bol od 01. 09. 1987 až do 21. 02. 2011 príslušníkom PZ, malo nezákonné trestné stíhanie vážny dopad na psychiku, rodinné a osobné pomery navrhovateľa. Nezákonné trestné stíhanie navrhovateľa viedlo k jeho odsudzovaniu zo strany rodinných príslušníkov, priateľov a osôb v ktorých okruhu sa navrhovateľ pohyboval a ktoré z prevažnej väčšiny pochádzali z policajného prostredia. Nezákonné trestné stíhanie navrhovateľa malo dopad aj na jeho psychiku, čo viedlo až k potrebe vyhľadať odbornú pomoc a podrobiť sa liečebnému procesu. Dňa 20. 01. 2014 požiadal navrhovateľ o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Dňa 19.05.2014

vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutie, ktorým boli nároky navrhovateľa označené za nedôvodné. Na základe vyššie uvedeného došlo k závažnému narušeniu dôstojnosti, vážnosti navrhovateľa, k poškodeniu jeho mena a občianskej cti s vážnym dopadom na jeho pracovnú kariéru. Povolanie policajta, ktoré vykonával v období od 01. 09. 1987 až do 21. 02. 2011 ako vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ Košice, si vyžadovalo vysoký morálny kredit a zdržanie sa akéhokoľvek konania narušujúceho dôstojnosť. Následné vydanie personálneho rozkazu ministra vnútra SR zo dňa 16.02.2011 č. XX o skončení služobného pomeru navrhovateľa z dôvodu trestného stíhania, malo veľký vplyv na jeho ďalší pracovný a osobný postoj. Vzhľadom na skutočnosť, že F.. D. O. bol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený, personálny rozkaz Ministra vnútra SR zo dňa 16. 02. 2011 bol v priamej súvislosti s nesprávnym postupom vyšetrovateľa PZ vo veci ČVS: Q.-XXX/IS-X-V.-XXXX konštatovaného v uznesení Generálneho prokurátora SR č. X. X/XX-XXX zo dňa 05.05.2011, požaduje navrhovateľ náhradu na zárobku vo výške 20.000,- eur, ktorú pokladá za primeranú.

Odporca považuje návrh v celom rozsahu za nedôvodný a žiadal ho zamietnuť. K náhrade škody titulom trov obhajoby uviedol, že tieto zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Keďže navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal, za ktoré konkrétne úkony v trestnom konaní uhradil obhajcovi sumu 500,- eur, nie je možné posúdiť ani účelnosť takto vynaloženej sumy. Z rovnakého dôvodu nie je možné posúdiť ani skutočnosť, či odmena advokáta bola vypočítaná ako tarifná odmena advokáta v zmysle vyhlášky č.655/2004 Z.z. Rovnako z príloh nevyplýva, že zo strany navrhovateľa došlo k skutočnej úhrade fakturovanej sumy. Na základe uvedeného považuje odporca tento nárok navrhovateľa za nepreukázaný. K náhrade nemajetkovej ujmy 60.000,- eur odporca poukázal na znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, teda nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, v roku 2014 sumu 17.600,- eur. (50 x 352,- eur). Vznik nemajetkovej ujmy u navrhovateľa (dopad na psychiku, na rodinné a osobné pomery, odcudzenie, narušenie vážnosti a dôstojnosti, poškodenie mena, cti a dopad na pracovnú kariéru) v príčinnej súvislosti s jeho trestným stíhaním nepovažuje za preukázaný, a už vôbec nepovažuje za preukázaný jej vznik v takom rozsahu, ktorý by odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odporca uviedol, že nie zo všetkých predložených lekárskych záznamov vyplýva, že sa týkajú navrhovateľa. Podľa odporcu nie je príčinná súvislosť so zrušeným uznesením o vznesením obvinenia a škodou, ktorá navrhovateľovi vznikla, nakoľko aj prvá návšteva psychiatra navrhovateľom sa uskutočnila skôr, ako bolo vydané predmetné zrušené uznesenie. K uplatnenému nároku na náhradu zárobku 20.000,- eur odporca uviedol, že pre rozhodnutie oprávneného orgánu o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje. Nadriadený v konaní o prepustení neriešil otázku, či navrhovateľ spáchal alebo nespáchal trestný čin. Navrhovateľovi preto nevznikol žiaden nárok na náhradu na zárobku, nakoľko jeho personálny rozkaz doposiaľ nebol zrušený žiadnym príslušným orgánom. Neexistuje teda príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním a ním tvrdenou škodou.

Odporca tiež namieta svoju pasívnu legitimáciu, kde by podľa jeho názoru malo ísť o delenú zodpovednosť spolu s Generálnou prokuratúrou, prípadne by jediným zodpovednostným subjektom mala byť Generálna prokuratúra SR, nakoľko bolo zrušené aj uznesenie prokurátora, ktorým zamietol sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Príslušnosť Generálnej prokuratúry SR v spore nevylučuje ani to, že nárok navrhovateľa na náhradu škody predbežne prerokovalo Ministerstvo vnútra SR. Súd je v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR 4Cdo/149/2011 zo dňa 26. 09. 2012 povinný bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu zabezpečiť, aby za štát konal príslušný orgán a konať len s takýmto oprávneným subjektom. S poukazom na ustanovenie § 4 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. je odporca pasívne legitimovaným len v prípade, že prokurátor nezamietol sťažnosť a nedošlo k podaniu obžaloby, pričom v uvedenom prípade prokurátor sťažnosť navrhovateľa zamietol a až následne bolo zrušené rozhodnutie vyšetrovateľa.

Súd vykonal dokazovanie prednesmi účastníkov, výsluchom svedkov a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah spisu a zistil tento skutkový stav:

Z Uznesenia vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekcie služby, Odboru inšpekčnej služby, 2. inšpekčného oddelenia ČVS: Q.-XXX/IS-X-V.-XXXX zo dňa 23. 12. 2010 súd zistil, že bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie pre podozrenie z prečinu útoku na verejného činiteľa

podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že navrhovateľ dňa 22.12.2010 v čase o 23.27 hod v K. na železničnej stanici na nástupišti č. X vo vlaku J. XXX, v kupé tretieho vagóna od rušňa fyzicky napadol členov hliadky Železničnej polície nstržm. F. U. a nstržm. F. V. tým spôsobom, že po tom, ako ho nstržm. F. V. v zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 57/1998 Z. z. vyzval, aby ich nasledoval na oddelenie Železničnej polície z dôvodu zistenia totožnosti, nakoľko na výzvu v zmysle § 17 ods. 1 zák. č. 57/1998 Z. z. im odmietol doklad totožnosti predložiť, sa zahnal pravou rukou, zovretou v päsť, na nstržm. F. U. a nstržm. F. V., pričom pohyb ruky smeroval do oblasti ich tvárí, čomu sa obaja snažili vyhnúť tým, že sa zaklonili, pričom ich oboch päsťou zasiahol do hrude, následne už v útoku nepokračoval, čím týmto konaním poškodeným nstržm. F.Á. U. a nstržm. F. V. nespôsobil žiadne zranenia.

Z Uznesenia Generálneho prokurátora SR č. X. X/XX-XXX zo dňa 05. 05. 2011 vyplýva, že bolo uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 366 ods. 2 Trestného poriadku zrušené. V predmetnom uznesení Generálny prokurátor vyslovil, že uznesením prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava sp. zn. H. XXX/XX zo dňa 15. 02. 2011 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech navrhovateľa.

Zo žiadosti navrhovateľa zo dňa 20. 01. 2014 súd zistil, že tento podal u odporcu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nakoľko uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia pre prečin útoku na verejného činiteľa bolo ako nezákonné zrušené. Žiadal uhradiť škodu vo výške 500,- eur ako trovy obhajoby v trestnom konaní, 20.000,- eur ako náhradu na zárobku a 60.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy. Odporca v odpovedi na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19. 05. 2014, doručenej navrhovateľovi 28. 05. 2014, oznámil navrhovateľovi, že žiadosť považuje za nedôvodnú a nie je možné jej vyhovieť. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nijakým spôsobom nepreukázal skutočnú úhradu trov obhajoby vo výške 500,- eur. Taktiež nepreukázal vznik, existenciu ani výšku škody za stratu na zárobku, a tiež príčinnú súvislosť medzi personálnym rozkazom zo dňa 16. 02. 2011 a trestným stíhaním, ktoré bolo voči navrhovateľovi vedené, nakoľko zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bol navrhovateľ prepustený v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. pre porušenie zákona, ktoré tento zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje. Nadriadený v konaní o prepustení nerieši otázku, či navrhovateľ spáchal alebo nespáchal trestný čin.

Z personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. XX zo dňa 16. 02. 2011 súd zistil, že s navrhovateľom končí služobný pomer dňom doručenia personálneho rozkazu podľa § 194 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov s odôvodnením, že navrhovateľ v čase mimo výkonu štátnej služby, po tom čo požil alkoholické nápoje, dňa 22. 12. 2010 okolo 22:45 hod. na železničnej stanici fyzicky napadol F. D. a F. Š. spôsobom špecifikovaným v rozkaze. Navrhovateľ neskôr, v čase o 23:27 hod. na nástupišti č. X na železničnej stanici v K., vo vlaku J. XXX, v treťom vagóne od rušňa napriek opakovanej výzve privolanej hliadky ŽP v zložení nstržm. F. U. a nstržm. F. V., týmto odmietol predložiť doklad totožnosti a následne neuposlúchol výzvu členov hliadky na to, aby ich nasledoval na útvar ŽP z dôvodu zistenia jeho totožnosti. Po upozornení, že bude predvedený na útvar ŽP sa navrhovateľ postavil zo sedadla a po predchádzajúcich slovných vyhrážkach sa opakovane zahnal rukami na členov hliadky, pričom každého z nich udrel do hrude. Uvedený skutkový stav bol zistený a preukázaný šetrením príslušného nadriadeného, ktorý ako dôkazy použil najmä úradný záznam členov ŽP, úradný záznam o predvedení navrhovateľa, zápisnicu o výsluchu poškodených, záznamy o vykonaných dychových skúškach, záznam na CD nosiči z kamery umiestnenej na nástupišti železničnej stanice v Bratislave zachytávajúce protiprávne konanie navrhovateľa, vyjadrenie k námietkam navrhovateľa nadriadeného, vyjadrenie príslušného odborového orgánu, a prehľad o odmenách a trestoch navrhovateľa. Na základe dôkazov je preto odôvodnený záver, že navrhovateľ svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 140/2011 - 96 zo dňa 24. 05. 2013, potvrdeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 7Sžo/9/2013 zo dňa 28. 05. 2015 súd zistil, že Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu navrhovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR z 10. 06. 2011, číslo Q.-X.-X.-XX/XXXX, ktorým zamietol rozklad proti prvostupňovému správnemu rozhodnutiu a potvrdil Personálny rozkaz Ministra vnútra SR, na základe ktorého bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nezistil porušenie procesných

práv navrhovateľa v priebehu konania, prípadne, že by rozhodnutie trpelo vadou, ktorá by spôsobila jeho nezákonnosť. Navrhovateľ svojím konaním naplnil predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru, bez ohľadu na prípadné výsledky trestného, či priestupkového konania, nakoľko dôvody na prepustenie nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu ani priestupku.

Z lekárskej správy spoločnosti F. Q..J..H.., neštátnej psychiatrickej ambulancie, súd zistil, že navrhovateľ je vedený ako pacient od 27. 12. 2010 do 25. 01. 2013 s diagnózou nešpecifikovaná úzkostná porucha a iné reakcie na ťažký stres v anamnéze. Z jednotlivých záznamov z kontrolných vyšetrení súd zistil, že navrhovateľ počas liečebného obdobia trpel nespavosťou, neustále sa mu vracali spomienky na to, čo sa udialo v ten deň, bol nešťastný z toho, že prišiel o robotu, nevedel sa opätovne zamestnať, trpel nechutenstvom, bolesťou žalúdka, vyčerpanosťou, stres prenášal na rodinu. Mal pocit krivdy, nevedel sa domôcť spravodlivosti. Bola mu nasadená medikamentózna liečba.

Z faktúry príjemcu Čollák, Weiczen, Vanko & Partneri, Advokátska kancelária, vystavenej dňa 13. 10. 2011 na platiteľa - navrhovateľa súd zistil, že príjemca v zmysle vyhlášky 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a na základe plnomocenstva zo dňa 16. 01. 2011 fakturoval navrhovateľovi za poskytnuté právne služby sumu 500,- eur vrátane DPH.

Z výpisu z účtu Advokátskej kancelárie JUDr. Čollák, JUDr. Weiczen súd zistil, že 12. 10. 2011 z účtu s názvom O. D. bola poukázaná platba vo výške 500,- eur.

Navrhovateľ v priebehu konania k odôvodnenosti náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že mu bolo vznesené obvinenie bez akýchkoľvek dôkazov, bolo správne preto prokuratúrou zrušené. Snaží sa očistiť svoje meno, nakoľko po prepustení verejne jeho nadriadení informovali všetkých policajtov v košickom kraji, že D. O. sa dopustil útoku na verejného činiteľa. Bol 25 rokov policajt. Jeho kamaráti boli policajti. Títo a aj spolužiaci, čo mal, mu volali, že čo to spravil. Nemal silu im vysvetľovať, že to tak nie je a že obvinenie voči nemu bolo zrušené. Manželka je tiež policajtka. Doma mal problém, nevedel či sa im manželstvo nerozpadne, skoro rok to trvalo kým sa to ustálilo. Malo to dopad aj na deti, zhoršil sa ich prospech v škole. Musel vyhľadať odbornú pomoc. Prišiel o robotu, nevedel či sa mu nerozpadne manželstvo a aj v rodine to vyzeralo veľmi zle a to všetko preto, že niekto porušil zákon a bez akýchkoľvek dôkazov vzniesol obvinenie. Potreboval pracovať, snažil sa zamestnať, avšak to nebolo možné, napr. prácu v SBS nedostal kvôli tomu, že nebol spoľahlivý vzhľadom nato, že bolo voči nemu vznesené obvinenie. Preukaz dostal až po žalobe na Ministerstvo vnútra SR. Vyše dvoch rokov bol doma a bral len výsluhový dôchodok. Potom sa zamestnal u kamaráta a teraz sa snaží podnikať, avšak nie je to ľahké.

Svedkyňa T. O., manželka navrhovateľa, uviedla, že v čase keď došlo k incidentu jej manžela, chodieval na týždňovky mimo miesta bydliska, vracal sa domov na víkend každý týždeň a ona ho chodila vždy na stanicu čakať. Ich manželstvo a partnerstvo bolo v tom čase bezproblémové, mali len bežné hádky ako v každom vzťahu. Po tomto incidente sa ich vzťahy veľmi zhoršili. Pre ňu bol samotný incident šokom, nakoľko keď jej manžel v noci volal a počula zvuky a hádku, nevedela čo sa stalo, či ho niekto bije alebo ho niekto napadol, preto si to zaznamenala na telefón, čo uviedla všetko vo svojej výpovedi v trestnom konaní. Vtedy ešte nevedela, že manželovi bude vznesené obvinenie. Manžel mal stopy po incidente na celom tele, bol zbitý, ruku mal v sadre. Po jeho návrate domov nič iné nerobili, len riešili túto vec. Manžel stále rozoberal čo sa stalo a opakoval, že nič zlé neurobil. Ona mu zo začiatku verila, ale potom, keď mu vzniesli obvinenie, nakoľko je tiež policajtka, tak si začala myslieť, že to nie je len tak, že mu vzniesli obvinenie a začala mať pochybnosti, čo sa vlastne stalo. S manželom to rozoberali a samozrejme z toho vznikali hádky. Manžel celú noc nespal a nemohla sa vyspať ani ona. Bolo to veľmi ťažké. Stále o tom hovoril. Začala prespávať v obývačke, prestali mať aj intímny život, toto trvalo celý rok. Manžel navštívil psychiatričku, začal brať lieky a potom sa tieto problémy zlepšili. Obťažovalo ju dookola celé to riešiť. Dá sa povedať, že to doteraz niekedy riešia a aj sa kvôli tomu pohádajú. V zamestnaní sa jej všetci známi pýtali, čo sa stalo, že manžel zbil policajtov, nebolo jej to príjemné. Aj dnes sa jej to pýtajú, či to ešte neskončilo. Hádky zapríčiňovali aj skutočnosti, že manžel niekedy odišiel, nevedela kde je a čo sa deje. Napríklad, keď mu doručovali prepustenie zo služobného pomeru, nebol doma a ona to musela riešiť, nevedela, kde sa nachádza, boli pohnevaní. Okruh ich kamarátov, známych a priateľov boli prevažne policajti. Dá sa povedať, že sa predtým často navštevovali. Po tomto incidente nikam nechodili, ani k nim nechodili kamaráti, stratili ich. Taktiež to malo vplyv na deti. Počuli ich hádky aj keď na seba kričali. Ona manželovi teraz verí, lebo počas toho času zistila ako to bolo, ale v čase keď bol obvinený mala

pochybnosti, aj uvažovala o tom, že sa rozvedie s ním. Bolo to ťažké a náročné obdobie aj pre ňu a mnohí obdivujú to ako to zvládla a sama sa niekedy tomu diví, že to zvládla.

Svedok J. Q., bývalý kolega navrhovateľa, uviedol, že s navrhovateľom boli kedysi kolegovia policajti, už nepracuje na tom oddelení, kde boli spolu kedysi kolegovia. Ich vzťah bol nielen kolegiálny, ale aj priateľský a aj ich rodiny sa veľa stretávali. Po tomto incidente ich vzťahy ochabli. On sa o tomto incidente dozvedel od vedenia oddelenia kde som pracoval aj od kolegov. Hovoril o tom vedúci oddelenia, že ich kolega, ktorý bol vyslaný na služobnú cestu do B. sa dopustil útoku na verejného činiteľa. Bol doslova vykreslený ako kriminálnik, ktorý zbil policajtov a kolegovia sa o jeho osobe vyjadrovali týmto spôsobom, ba až vulgárne na jeho adresu, hoci nevideli vyšetrovací spis. Išlo o človeka, ktorý bol policajtom približne 24 rokov. Po tomto sa rodiny prestali úplne stýkať a on sa s ním vidí raz za čas na pive. Predtým ak sa stretli v meste, tak komunikovali. Teraz občas zájdu na pivo, ale rodiny sa nestretávajú. Nemal vtedy dôvod neveriť vzneseniu obvinenia a teraz keď sa ich vzťahy narovnali, nie si je istý, ako to bolo, čiže vzťahy nie sú také ako predtým. Navrhovateľ bol ako osoba prezentovaný na aktíve, kde sa každoročne uvádzajú aké sú napr. disciplinárne konania a pod. Tam bolo iniciálami navrhovateľa prezentované, že mu bolo vznesené obvinenie, avšak každý vedel o koho ide.

Svedok X. V., kamarát a bývalý kolega navrhovateľa, uviedol, že mal s navrhovateľom priateľský vzťah, boli kamaráti, priatelia, nejakú dobu spolu sedeli v jednej kancelárií. On sa dozvedel o vznesení obvinenia pre útok na verejného činiteľa u nich na oddelení. Bolo to prezentované nadriadeným. Nevie presne, či to bolo na oficiálnej porade alebo mimo, ale išlo to zo strany nadriadených a všetci kolegovia o tom hovorili, nakoľko sú komunita, kde sa nič neutají. Pokiaľ ide o reakcie kolegov na uvedené skutočnosti o vznesení obvinenia navrhovateľovi, tie boli rozličné, niektorí tomu neverili a niektorí sa tešili. Pýtali sa ho, prečo to spravil a jemu to bolo nepríjemné. Pokiaľ ide o ich vzťahy predtým, boli s navrhovateľom veľmi často, aspoň raz týždenne, aj mimo práce, stretávali sa aj rodinne, on však rodinu nemal, ale stretával sa s jeho rodinou. Po vznesení obvinenia sa s jeho rodinou nestretol, ich vzťahy sa zmenili. Aj oni sa stretávajú veľmi málo, tak raz za pol roka - rok, teda určite nie tak ako predtým a na týchto stretnutiach hovoria aj o týchto veciach, vie ako bolo a ako to skončilo, že bol navrhovateľ prepustený a nepracoval, ale ich vzťahy nie sú ako predtým. Stále nevie, ako to bolo a čo si má o tom myslieť.

Svedok J. B., kamarát a bývalý kolega navrhovateľa, uviedol, že s navrhovateľom pracovali každý na inom oddelení, ale vzťahy mali kamarátske - kolegiálne. Stretávali sa na pive aj po práci alebo na chate, väčšinou piatky. Následne bol navrhovateľ odvelený do Malaciek, ale aj potom sa stretávali, nakoľko tam pracoval od pondelka do štvrtku a keď bol potom doma, chodili na pivo, väčšinou piatok. Nevie konkrétne povedať, od koho sa dozvedel o incidente a o vznesení obvinenia, kto z toho množstva kolegov mu to povedal. Avšak ráno sú porady, kde sú oboznamovaní s rôznymi skutočnosťami a na porade boli oboznámení s obežníkom, kde bolo okrem iného uvedené, že navrhovateľ bol prepustený z policajného zboru na základe vznesenia obvinenia z útoku na verejného činiteľa, viac už tam nebolo. Po jeho prepustení sa vôbec nestretli. Navrhovateľ bol prepustený zo zboru niekedy vo februári - marci, nevie presne uviesť kedy a v ten istý rok od septembra odišiel aj on zo zboru do výsluhového dôchodku. Predtým hovoril kolegom, keby vedeli o nejakej práci, aby mu dali vedieť. Navrhovateľ ho po roku kontaktoval, že či nechce ísť pracovať do SBS lebo, že on nemôže nastúpiť, nakoľko nemá preukaz. Tam aj nastúpil a pracoval. Odvtedy sa ich vzťahy znormalizovali, ale neriešia spolu, čo sa vtedy stalo, on to ani nechce, lebo nevie ako to vtedy bolo, ale stretávajú sa.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) a d) a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 a ods. 2 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 3, prvá veta, citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 citovaného zákona, v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 18 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 citovaného zákona, v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v časti dôvodný.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená tým, že právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom a došlo k využitiu riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa. Zásadnou otázkou v tomto konaní bolo súdom vyriešiť existenciu nezákonného rozhodnutia, ako jedného z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody vyvodzuje z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 23. 12. 2010, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Uznesením Generálneho prokurátora SR č. X. X/XX-XXX zo dňa 05. 05. 2011 bolo uznesenie vyšetrovateľa PZ SR o vznesení obvinenia podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zrušené, pretože bol porušený zákon v neprospech navrhovateľa. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že navrhovateľ má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním na podklade zrušeného tj. nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia.

K pasívnej legitimácii odporcu v konaní súd uvádza, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniesol navrhovateľ voči Slovenskej republike v zastúpení Ministerstva vnútra SR, ktoré nárok navrhovateľa predbežne prejednalo a zaslalo navrhovateľovi odpoveď s negatívnym stanoviskom. Argument odporcu, že by malo ísť o solidárnu zodpovednosť spolu s Generálnou prokuratúrou SR, prípadne táto by mala byť jediným zodpovednostným subjektom podľa § 4 ods. 1 písm. b). v spojení s § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z v platnom znení, keď vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, neobstojí, nakoľko podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase vydania rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, túto podmienku - nezamietnutie sťažnosti prokurátorom - zákon nevyžadoval. Preto v súlade s § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení v spojení s § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vydania nezákonného rozhodnutia je na konanie v mene štátu príslušný orgán - Ministerstvo vnútra SR, tak ako ho správne označil navrhovateľ ako odporcu v konaní.

Navyše v tejto súvislosti súd poukazuje nato, že si bol odporca vedomý povinnosti konať v mene štátu, čo potvrdzuje aj jeho konanie pri doručení žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nepostúpil žiadosť navrhovateľa inému podľa neho príslušnému orgánu, ale sám žiadosť predbežne prerokoval. Preto je jeho obrana v súdnom konaní účelová a voči navrhovateľovi šikanózna.

Nakoľko navrhovateľ má na základe vyššie uvedeného právo na náhradu škody a splnil si svoju povinnosť v súlade ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z., keď požiadal príslušný orgán v prekluzívnej lehote o predbežné prerokovanie nároku a tento jeho žiadosť zamietol, bol oprávnený sa obrátiť so svojím nárokom na súd. Má preto právo na náhradu škody, ktorá mu v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie vznikla. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Týmto osobitným predpisom je vyhláška č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Navrhovateľ si uplatnil náhradu škody pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Advokát vyúčtoval navrhovateľovi trovy obhajoby v celkovej výške 500,- eur. Navrhovateľ túto odmenu za zastupovanie preukázateľne zaplatil. O túto sumu sa teda zmenšil jeho majetok v súvislosti s trestným konaním, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Súd v súlade s § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. priznal navrhovateľovi náhradu skutočnej škody vo výške trov právneho zastúpenia uhradených navrhovateľom advokátovi v trestnom konaní.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase vydania rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Osobitným predpisom je vyhláška č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej si advokát môže dohodnúť aj zmluvnú odmenu. Zákon č. 514/2003 Z. z. platný v čase vydania nezákonného rozhodnutia nešpecifikoval, že odmena za zastupovanie musí byť určená ako tarifná odmena advokáta. Preto súd argumenty odporcu o neúčelnosti úkonov v trestnom konaní, za ktoré si vyúčtoval obhajca navrhovateľa odmenu, považoval za nedôvodné. Odmena advokáta by mohla byť určená na základe dohody, a nakoľko navrhovateľ ako klient túto akceptoval a zaplatil, o túto sumu sa zmenšil jeho majetok, preto je táto suma v celom rozsahu škodou, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným stíhaním.

Navrhovateľ si ďalej v konaní uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 60 000,- eur. V prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak. Súd považoval za nevyhnutné, odčiniť ujmu vzniknutú navrhovateľovi priznaním náhrady nemajetkovej ujmy. Nezákonné trestné stíhanie malo vážny dopad na psychiku, rodinné a osobné pomery navrhovateľa. Na základe uvedeného sa navrhovateľovi zhoršili vzťahy s manželkou, čo takmer vyústilo do rozvodu manželov. Navrhovateľ trpel nespavosťou a bol nútený navštevovať psychiatrickú ambulanciu, kde mu bola nasadená medikamentózna liečba, aby sa psychicky zotavil. Nebol schopný sa zamestnať aj pre nepriaznivý psychický stav, a tiež preto, že ho nepovažovali za spoľahlivého, nakoľko sa voči nemu viedlo trestné stíhanie. Zhoršili sa jeho vzťahy s priateľmi, ktorí ho považovali za kriminálnika, prestali sa s ním stretávať, najmä preto, že väčšina z nich bola príslušníkmi policajného zboru, kde boli všetci oboznámený s jeho trestným stíhaním. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd určoval na podklade zisteného skutkového stavu, z vykonaného dokazovania, predovšetkým výsluchom navrhovateľa a svedkov vypočutých v konaní. Súd vzhľadom na ujmu navrhovateľa považuje za dostatočnú náhradu vo výške 4.000,- eur, a to aj vzhľadom na judikatúru súdov v obdobných veciach, kedy sa náhrada vo vyššej výške priznáva v závažnejších prípadoch, najmä pri pozbavení osobnej slobody. V zostávajúcej časti náhrady nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Súd zamietol návrh navrhovateľa aj v časti uplatnenia si náhrady za stratu na zárobku vo výške 20.000,- eur spolu s príslušenstvom, nakoľko tento považuje za nedôvodný a nepreukázaný. Navrhovateľ požaduje náhradu za stratu na zárobku z dôvodu, že bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ personálnym rozkazom Ministra vnútra SR v priamej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Voči uvedenému personálnemu rozkazu podal navrhovateľ rozklad, ktorý Ministerstvo vnútra SR ako nadriadený orgán zamietol. Krajský súd v Bratislave rozsudkom potvrdeným Najvyšším súdom SR zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR o rozklade s tým, že nezistil porušenie procesných práv navrhovateľa v priebehu konania, prípadne, že by rozhodnutie trpelo vadou, ktorá by spôsobila jeho nezákonnosť. Konanie o prepustení zo služobného pomeru je konaním odlišným od trestného, prípadne priestupkového konania, nie je závislé od výsledkov trestného konania súvisiaceho so skutkom, pretože dôvody na prepustenie nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu, či priestupku. Navrhovateľ bol prepustený na základe odôvodneného podozrenia, že svojím konaním ohrozil vážnosť policajného zboru, keď svojím nevhodným správaním obťažoval občanov, bezdôvodne fyzicky napadol F. Š., na výzvu sa odmietol legitimovať príslušníkom železničnej polície, ktorých takisto atakoval na verejnom mieste. Jeho nadriadený orgán konanie navrhovateľa na základe dôkazov vyhodnotil ako hrubé porušenie služobnej disciplíny, a svoje rozhodnutie v rámci voľnej úvahy správneho orgánu riadne odôvodnil. Navrhovateľovi bolo umožnené sa k veci vyjadriť, tento však žiadne dôkazy preukazujúce, že skutok sa nestal, neprodukoval. Keďže v konaní o prepustení zo služobného pomeru nejde o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy a toto nezávisí ani od výsledku trestného či priestupkového konania, súd návrh navrhovateľa v tejto časti zamietol, keďže medzi nezákonným rozhodnutím a prepustením zo služobného pomeru nie je príčinná súvislosť. Navrhovateľ sa preukázateľne dopustil konania, ktoré jeho nadriadený kvalifikoval ako hrubé porušenie disciplíny bez ohľadu na výsledky trestného konania a na základe uvedeného zo služobného pomeru navrhovateľa prepustil. S poukazom na uvedené, súd ďalšie dokazovanie ohľadne výšku straty na zárobku navrhovateľa nevykonal.

Súd v súlade s § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom do 31. 01. 2013 a s poukazom na § 16 ods. 4 posledná veta zákona č. 514/2003 Z. z. priznal navrhovateľovi aj úroky z omeškania vo výške 8,25

% ročne z priznanej sumy náhrady škody vo výške 500,- eur od 29. 05. 2014 (deň nasledujúci po dni oznámenia príslušného orgánu, že neuspokojí nárok na náhradu škody) až do zaplatenia.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania voči neúspešnému odporcovi, ktoré mu vznikli uplatnením práva na súde zaplatením súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 20,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.402,74 eur v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 161,01 eur, pričom súd vychádzal z výšky súdom priznaného plnenia 4.500,- eur. Súd navrhovateľovi priznal náhradu trov za 7 úkonov právnej služby á 161,01 eur (1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 16. 01. 2014, 2. podanie návrhu na súd zo dňa 12. 06. 2014, 3. písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie zo dňa 04. 11. 2014, 4. účasť na pojednávaní dňa 18.02.2015, 5. účasť na pojednávaní dňa 22. 04. 2015, 6. účasť na pojednávaní dňa 24.06.2015, 7. účasť na pojednávaní dňa 14. 10. 2015) + režijný paušál 3 x 8,04 eur + 4 x 8,39 eur, odmena za zastupovanie spolu 1.184,75 eur.

Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkon - podanie žiadosti o predbežné prerokovanie zo dňa 20.01.2014 vrátane režijného paušálu, nakoľko podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Ďalej súd priznal navrhovateľovi náhradu za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, a to za cestu na pojednávanie a späť (Trnava - Bratislava) dňa 18. 02. 2015, dňa 22. 04. 2015, dňa 24. 06. 2015 a dňa 14. 10. 2015, vo výške 111,84 eur (8 x 13,98 eur).

Navrhovateľ si uplatnil aj náhradu cestovných výdavkov v súlade s § 15 písm. a) vyhlášky v spojení so zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov a súd mu ju priznal vo výške 106,15 eur, a to cestovné vo výške 26,28 eur za cestu na pojednávanie a späť (Trnava - Bratislava) dňa 18. 02. 2015 (základná náhrada za 1 km jazdy vo výške 0,183 eur x 98,6 km = 18,04 eur + náhrada za spotrebované pohonné hmoty 98,60 (km) x 7,5 (l) x 1,114 (eur/l) x 0,01 = 8,24 eur); cestovné vo výške 26,88 eur za cestu na pojednávanie a späť (Trnava - Bratislava) dňa 22. 04. 2015 (základná náhrada za 1 km jazdy vo výške 0,183 eur x 98,6 km = 18,04 eur + náhrada za spotrebované pohonné hmoty 98,60 (km) x 7,5 (l) x 1,196 (eur/l) x 0,01 = 8,84 eur); cestovné vo výške 26,92 eur za cestu na pojednávanie a späť (Trnava - Bratislava) dňa 24. 06. 2015 (základná náhrada za 1 km jazdy vo výške 0,183 eur x 98,6 km = 18,04 eur + náhrada za spotrebované pohonné hmoty 98,60 (km) x 7,5 (l) x 1,201 (eur/l) x 0,01 = 8,88 eur); cestovné vo výške 26,07 eur za cestu na pojednávanie a späť (Trnava - Bratislava) dňa 14. 10. 2015 (základná náhrada za 1 km jazdy vo výške 0,183 eur x 98,6 km = 18,04 eur + náhrada za spotrebované pohonné hmoty 98,60 (km) x 7,5 (l) x 1,086 (eur/l) x 0,01 = 8,03 eur).

Súd priznal navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 1 402,74 eur. (odmena 1.184,75 eur + náhrada za stratu čau 111,84 eur + náhrada cestovných výdavkov 106,15 eur)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava II.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.